

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ
ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ

Σύγχρονο Αθηναϊκό. Μοντέρνο μυσταίο

('Ανέκδοτο, γραμμένο έπιτηδες για το «Μπουκέτο»)

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΪΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Η Εύτυχία Μουρίκου, πολύ νέα και πολύ έμορφη από καλό σπίτι που δούσκολα όμως τα βγάδουν πέρα οικονομικά, εργάζεται ως δακτυλογράφος στο παραγγελιοδογικό γραφείο του κ. Σαββίδη και του γιου του, του Πετράκη. Στο γραφείο του Σαββίδη προσλαμβάνεται τον τελευταίο καιρό ένας νέος υπάλληλος, ο 'Ορέστης Παπαζώης, νέος με καλή κορδιά, ποιητής κι' άλλος, μα άσχημος. Η Εύτυχία κι' ο 'Ορέστης εργάζονται στο ίδιο γραφείο και δεν άργούν να γίνουν δύο καλοί φίλοι. Σε λίγες μέρες ο 'Ορέστης γνωρίζει τον πατέρα της Εύτυχίας και τις άδελφές της, την Άρσινόη, που δίνει μαθήματα πιάνου και τη Δανάη. Έπίσης η Εύτυχία γνωρίζει την παντρεμένη άδελφή του 'Ορέστη, την Κατίνα, και τους γονείς του. Ο 'Ορέστης δεν άρει να νοιώσει φλογερό έρωτα για την Εύτυχία. Άφίνει μάλιστα να καταλάβη η νέα το ύσθημά του. Μα η Εύτυχία είναι διατακτική, επιφυλακτική...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

«Γιό μένα εινε, συλλογιστχη. Και με λέει πολυαγαπημένη...»

- Έ, το διάβασες;
- Πολύ όμορφο;
- Τη γνώρισε αυτή που περιγράφω, αυτή που μου τό ένεπνευσε;
- Όχι... Πού να τη γνώρισω;
- Άλήθεια... ποτέ δεν ξέρει κανείς και δεν άναγνωρίζει τον έαυτό του!

- Ά! είν' εγώ;
- Έτσι μου φαίνεται. Άν πάλι κάνω λάθος...
- Ω, κύριε 'Ορέστη!... Με κολακεύετε πολύ... Αυτό πρώτο. Έπειτα...

- Έπειτα τί;
- Έγώ είμαι ένα φτωχό κορίτσι. Πάει να μου γράφουν, ποιήματα;

- Μα τί, τό πλουσιοκόριτσα μόνο έμπνευσε;
- Δεν ξέρω, αλλά... δεν έ πρεπε.

- Δυσαρτεστήηκες;
- Δεν εύχαριστήηκα βέβαια... Μισούσατε να μου δώσετε να διαβάσω τό ποιήμά σας. Πάντα θά μ' εδιέφερε, άφου ήταν δικό σας. Άλλά όχι να μου πητε και πώς εινε για μένα.
- Να σάφισα να τό καταλάβης μόνη σου, ε;
- Δεν θά τό καταλάβαινα ποτέ, αλλά έστω...
- Σου ειλπα... Έ, τί περιάζει;

- Πειράζει, γιατί με φέροντε σε δύσκολη θέση... Ός τώρα είμαστε τόσο καλά!... Μισούσαμε με άφέλεια, με άβωότητα, μ' έμπροσούνη... σά φίλοι άδελφικοί, σάν καλοί συνάδελφοι... Τό λέω όπως τό λέγετε πες, γιατί πάντα έγω σάς θεωρούσα προϊστάμενο... Τώρα όμως... Ά, δεν εκάματε καλά...

Όλοι στο δρόμο γυρίζουν και σε καρμαρώνουν!...

Η συνομιλία κόπηκε, γιατί ήπηκε στο γραφείο ο Πετράκης κι' έμεινε με τον 'Ορέστη πολύ. Σ' αυτό τό διάστημα, η Εύτυχία χειρίζεται τη μηχανή της με κάποια νευρικότητα και συλλογίζεται τη δύσκολη θέσι της «πολυαγαπημένης» του προϊστάμενου. Τό φυλλάδιο του περιοδικού—ήταν κάποιο λογοτεχνικό τών νέων, μάλλον λαθρόβιο—είχε μείνει εκεί δίπλα της στο τραπέζι. Κάθε που άρχιζε άλλη γραμμή—ήταν άριστέρα της—τό κύτιζε χωρίς να θέλη. Και μεγάλωνε η φούφα της, αλλά—περιεργο—κι' η εύχαριστοιά της. Γιατί τό ποιήμα εκείνο την είχε κατακλύσει βαθειά, Κι' άληθινά θά τρομοούσε να της τό δινε να τό διαβάση χωρίς να της πη τίποτε. Θά καταλάβαινε πώς ήταν γι' αυτήν, όπως θά τό κατάλαβε άμέσως, αλλά θά μπορούσε να προσποιηθή πως δεν άναγνώρισε τον έαυτό της στη ζωγραφιά.

Έπιτέλους ο Πετράκης έφυγε. Κι' ο 'Ορέστης σηκώθηκε πάλι και την πλησίασε.
- Δεν φταις εγώ, της ειλπε. Σ' άγάπησα κι' ήθελα να τό μάθης.
- Ω, μα σάς παρακαλώ! φώνησε η Εύτυχία. Μή μου λέτε τέτοια πράγματα μένα!

- Γιατί; γιατί είσαι ένα φτωχό κορίτσι; Είσαι όμως τόσο όμορφα! Όλοι στο δρόμο γυρίζουν και σε καρμαρώνουν.

- Δεν ξέρω... φτωχό, πλούσιο, αυτό δεν μ' άρξουν.
- Εύτυχία, δεν ύπαρχε κορίτσι που να μην του άρέσουν αυτά. Άλλά εν' άπο τό δυό συμβραίνει, η με παρεξηγής και με φρόβασα, η αισθάνεται πως δεν μπορείς να μ' άγάπησης.

- Όχι! Έκαμε μόνο η Εύτυχία.
Κι' έξακολούθησε να γράφη νευρικά.
Έκείνος την άφησε, γύρισε στη θέσι του και ξανάβησε τη δουλειά του. Έπειτα πέρασε στο γραφείο του κ. Σαββίδη.

Άμέσως η Εύτυχία πήρε τό περιοδικό και βιαστικά, με φόβο μην άνοιξη η πορτα, γαναδιάρωσε τό ποιήμα... Άλλά ο 'Ορέστης άργούσε. Πρωτίστως να το ομάρσση και γι' τρίτη φορά. Και πάλι άρχισε να τό ξαναυαράχη, όταν άκουσε την πόρτα. Έκλεισε άμέσως τό περιοδικό, τό πέταξε εκεί που ήταν και ξαναόριξε τό δάχτυλό της—μακριά, όμορφα δαχτυλα με περιποιημένα νυχακία—στά κομπιά της μηχανής.

Μποίνοντας εκείνος έφριξε μία γουγη ματιά και τό περιοδικό του άφανησά μετατοπισμένο. Δεν ειλπε τίποτε. Κάθως πάλι κι' έγρασθήηκε και μόνο σάν μηχη ο θάνασός ο μικρός ύπηρετης, με μία λεμονάδα, που του είχε φέρει άπ' τό γειτονικό ποτοπωλείο, τη ρώτησε:

- Να σου φέρη μία λεμονάδα και σένα;
- Όχι, εύχαριστώ.
- Μία βουσιναδα, ένα λουκούμι;
- Τίποτα.
- Καλά.

Ο θάνασός βγήηκε. Πήρε άπ' τό ποράθυρο άλλο ένα ποιήμα—είχε και κι' ένα κανάτι με νερό—και ρούχως τη λεμονάδα στα δυό. Αυτό δεν ήταν η πρώτη φορά που γινόταν. Έπειδη η Εύτυχία δεν κατάφερε μια όλακερη γκαζόχα—έτρωνε δά κι' είνε σάν πουλάκι—ο 'Ορέστης της εδινε λίγη άπ' τη δικη του. Άλλά σήμερα εκείνη θέλησε να τό άποφύγη.

- Δὲ διρω καθόλου, τοῦ εἶπε. Πίετε τὴν λεμονάδα σας.
- Ὁραῖα! ἔκαμε ὁ Ὁρέστης. Ὅστε τώρα θάμασσε ἐχθροί;
- Ὅχι δά! εἶπε ἡ Εὐτυχία ψυχρά. Γιά ποῦ λόγῳ;
- Τότε θά πῆς!

Θάταν ἀγένεια ἂν ἐπέμενε. Πῆρε τὸ ποτήρι ποῦ τῆς εἶδνε — ἕνα ποτήρι μὲ πόδι, τοῦ ποτοποιεῖου—καὶ τὸ ἀδειασε.

- Ἐξαγιστῶ πολλῶ.
- Καὶ μοινοῦν ἐκεῖνος ἔκανε νὰ τῆς τὸ πάρη, σηκώθηκε γιὰ νὰ τ' ἀρήσει στὸ τραπέζι του, κοντὰ στὴν ἀδειανὴ μοινοῦλλα, ἡ ἴδια. Τὴν ἀκολούθησε πίνοντας τὸ δικὸ του ποτήρι. Καὶ τῆς εἶπε:
- Πές μου τώρα, ποῦ ἀπὸ τὰ δύο συμβαίνει;
- Κανένα; τοῦ ἀποκρίθηκε ξερά, γυρίζοντας στὴ θέσι τῆς.
- Τὴν ἀκολούθησε κι' ἐκεῖ, κάθησε σὲ μιὰ καρέκ'α ποῦ ἦταν στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ τραπέζιού τῆς κι' ἐξακολούθησε:
- Οὔτε μὲ φοβᾶσαι δηλαδή, οὔτε σοῦ εἶμαι τόσο ἀποκρουστικὸς ποῦ νὰ μὴ μπροῦξ νὰ μ' ἀγαπήσης. Ἡ μήπως αὐτὸ τὸ εἶπες ἔτσι;
- Ὅχι, ἀλήθεια τὸ εἶπα, τοῦ ἀποκρίθηκε χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ. Ἀποκρουστικὸς δὲν μοῦ εἶσαστε.
- Ὅστε μοιροῦσε νὰ συνεννοηθοῦμε.
- Νὰ συνεννοηθοῦμε; σὲ τί; Ὑστερ' ἀπ' αὐτὸ, δὲν ὑπάρχει μετὰ ἡμᾶς συνεννοησι.
- Ἐγὼ νοιζῶ πὸς ὑπάχει. Ἀκριβῶς ὑστερ' ἀπ' αὐτὸ. Ξέρεις τώρα πὸς σ' ἀγαπῶ. Ἄν μοιροῦσε νὰ μ' ἀγαπήσης καὶ σὺ... θὰ τελειωνᾶν ὅλα.

Τὴν στιγμή ἐκεῖνη ξαναμπῆκε κι' ὁ Πετράκης. Ἀμέσως ὁ Ὁρέστης πῆρ' ἕνα χαρτί ἀπ' αὐτὰ ποῦ ἔγραφε ἡ Εὐτυχία κι' ἔκαμε πὸς τὸ διαβάζει μοιρομυρίζοντας: «σωστά, σωστά...» Ὁ Πετράκης ἤθελε ἀπλῶς κατ: νὰ ρωτήσῃ. Πῆρε τὴν ἀπάντησιν καὶ βγῆκε μὲ βία.

— Βλέπετε λοιπόν; εἶπε τότε ἡ Εὐτυχία. Νά, αὐτὰ δὲν μ' ἀρέσουν. Ἄμα εἶδατε τὸν κ. Πετράκη, κάματε πὸς ἐπιβλέπετε τὴν ἐργασία μου. Ἐνῶ σεῖς καθήσατε δῶ γιὰ νὰ μοῦ πῆτε ἄλλα. Ἐτσι θὰ προσποιώμασε τώρα; Καὶ θὰ προσέχουμε μὴν ἀνοιξῇ ἡ πόρτα καὶ μᾶς πιάσουν νὰ μιλοῦμε; Σὰς βεβαίω πὸς δὲν θὰ μοῦ εἶνε καθόλου εὐχάριστο...

— Ἐχεις δίκιο, εἶπε ὁ Ὁρέστης. Ἐδῶ μέσα δὲν μοιροῦσε, δὲν πρέπει νὰ μιλάμε. Νὰ σοῦ πῶ... τὸ βράδυ θάρθῃ κανένας νὰ σὲ πάρῃ;

— Δὲν ξέρω... Δὲν πιστεύω...

— Λοιπόν, ἂν θὰ φύγῃς μόνῃ σου, θὰ σὲ συνοδεύσω ὡς τὴν πλατεία καὶ θὰ τὰ ποῦμε.

— Ὅχι! Ὑστερ' ἀπ' αὐτὸ, δὲν θάθελα νὰ μὲ συνοδεύετε. Ὅποτε ὅταν ἔρχεται ἡ Ἄρσινὴ ἢ ἡ Δανάη...

— Μὰ γιατί; δὲν εἶπες πὸς δὲν μὲ παρεξηγεῖς καὶ δὲν μὲ φοβᾶσαι;

Αὐτὸ τὸ ξαναλέω. Ἐχοῦ τὴν ιδέα πὸς εἶσαστε ἕνας τίμιος νέος καὶ πὸς δὲν σκέπτεστε γιὰ μένα τίποτα κακῶ. Ἄλλὰ... τί ἔχουμε, νὰ ποῦμε νὰ νὰ πῶ οἱ δύο μὲς ὡς τὴν πλατεία;

— Κάτι ἔχουμε. Καὶ θὰ τ' ἀκούσης. Ἐπιτέλους... φίλος σου καὶ συνάδελφος τόσοσ καροῦνομιζὸς πὸς ἔχοῦ τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ μιλήσω. Ἄν σ' ἀρέσῃ, οἱ τὸ σοῦ πῶ, πὲς ναί. Ἄν δὲν σ' ἀρέσῃ, πὲς ὄχι. Δὲν θέταν μεγάλῳ ἀδικο γιὰ μένα; Ἀφοῦ, καλὰ ἢ κακὰ, εἶνε τώρα ἡ ἀσχί, πρέπει νὰ φράσουμε στὸ τέλος. Λέν γίνεται ἀλλιῶς.

Ἀκούει ἡ Εὐτυχία καὶ ὅλο κῦτταζε τὴν πόρτα. Ἄλῃ θ' ἔβλεπε τὴν εἶχε πᾶσαι φόβος μὴν ἐμπαινε ἀεαφνα ὁ κ. Πετράκης ἢ ὁ κ. Σαββίδης κι' εἰπαίρνε τ' αὐτὸς τὸς κανένα λόγο ἀπὸ τέτοια ὁμιλία. Ἐπειτα σκεπτόταν πὸς, ὅπως προηγήθηκα τὸ ποτήρι μὲ τὴ μισὴ λεμονάδα, αὐτὸς κι' ἐκεῖνος δὲν θὰ μοιροῦσε νὰ τ' ἀποφύγῃ. Ἄν δὲν πῆγαινε μαζί του γιὰ νὰ μιλήσουν, θὰ τῆς ἔγραφε, καὶ θάταν χειρότερο. Ἡ θὰ τὴν πα-

ρούσε σὲ συζήτηση μέσα στὸ γραφεῖο, τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας, καὶ θάταν ἐπικίνδυνον. Καὶ τὸ κάτω—κάτω εἶχε δίκιο: ὡς ἐκεῖ ποῦ ἔφρασαν, ἔφραπε νὰ ξεγηγηθοῦν καὶ νὰ τελειώσῃ. Ὅχι, καὶ νὰ τῆς ἔλεγε, ἤξερε αὐτὴ τὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

— Πολὺ καλὰ, τοῦ εἶπε. Τὸ βράδυ θὰ φύγουμε μαζί κι' ἂν θάμαστε οἱ δύο μὲς, μοῦ λέτε. Θὰ σὰς παρακαλέσω ὁμως...ὡς ἐκεῖνη τὴν ὥρα νὰ μὴ μοῦ ξανατίητε τίποτα.

— Σύνμφωνοι, οὔτε λέξι.

Τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι τῆς, ἡ Εὐτυχία τοὺς φάνηκε λιγάκι νευρικὴ, λιγάκι συγχισμένη.

— Τί ἐπαθεσ σήμερα, καλὲ; τὴ ρώτησε ἡ μητέρα τῆς.

— Ἄσε με, τῆς ἀποκρίθηκε, ἔκαμα ἕνα λάθος στὸ γράψιμο...

— Καὶ σὲ μάλλωσαν;

— Δὲ μὲ μάλλωσαν μὰ... Ἐγὼ στενοχωρήθηκα.

— Μὰ ποῦ εἶπες τὸ τοῦ σου;

— Ἐξῆρω κι' ἐγὼ;... Νά, ἔτσι... ἀφαιρέθηκα μιὰ στιγμή... Τὸ θέλει κανεὶς;

Ἐπειτα ξεμονάχιασε τὴ Δανάη

— Νὰ σοῦ πῶ, τὴ ρώτησε, θὰ βγῆς εὐτ' ἀπόγεμα;

— Λέω... Γιατί;

— Μὴν ἔρθῃς νὰ μὲ πάρῃς ἀπὸ τὸ γραφεῖο.

— Ἄ! ἰ! Ὅες νὰ φύγῃς μόνῃ σου;

— Νά!

— Μὲ τὸν Ὁρέστη;

— Νά!

— Μπράβο! Κι' εἰς ἀνώτερα!

— Τί ἀνώτερα, μωρὲ βαρέλλα; Νόμισες πὸς; Ἄ μὰ! γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορά. Θέλει νὰ ξεγηγησοῦμε. Αὐτὸ, νὰ σοῦ πῶ, θέλω κι' ἐγὼ. Κι' ἔπειτα... κάθε κατεργάρῃς στὸ μπάγκο του. Τὸ μόνο ποῦ μοῦ κατοικαίνεται εἶναι μὴπως ἀναγκασθῶ νὰ φύγω ἀπ' τὸ Σαββίδη... Ἐ, κάπου ἄλλοθ θὰ βρῶ.

Ὅσο τῆς μιλοῦσε ἡ ἀδελφὴ τῆς, ἡ Δανάη γούρλωνε τὰ ματάκια τῆς ἀπὸ ἐκπλήξῃ μὰ καὶ ἀπορία. Δὲν μοιροῦσε νὰ καταλάβῃ καλὰ τί ἔλεγε. Τὶ ἔβγῃσι εἶχαν νὰ κάνουν μὲ τὸν Ὁρέστη; Ὅς χεῖς δὲν τὴ βεβαίωσε πὸς τίποτα δὲν ἦταν μετὰ ἡμᾶς; Πὸς ἔτσι ξαφανικά;

— Μὰ γιατί; ψιθύρισε. Σοῦ εἶπε τίποτα ἐρωτικῶ;

— Μοῦ εἶπε, λέει; Ἀδὲς, παιδί μου μοῦκανε καὶ ποίημα! Μὴν τὰ ρωτᾶς; Ποίημα!

Ἡ Δανάη θυμιάμισε:

— Δὲν σοῦ τάλεγα ἐγὼ; Νὰ τα τώρα!

— Δυστυχῶς... εἶπες δίκιο.

— Μὰ τί ἀκριβῶς εἶνε; Πές μου τα!...

Κι' ἐδῶ ἡ Εὐτυχία διηγῆθηκε στὴν ἀδελφὴ τῆς τίς «κηνῆς» ποῦ εἶχε τὸ πρωὶ στὸ γραφεῖο μὲ τὸν Ὁρέστη, καὶ τὴ συμφωνία ποῦ εἶχαν κάνει στὸ τέλος, νὰ βρεθοῦν κάπου ἔξω οἱ δύο τους καὶ νὰ μιλήσουν.

— Ὁραῖα! ἔκαμε ἡ Δανάη. Ἐγὼ λοιπὸν σήμερα δὲ θάρθω, οὔτε θὰ βγῶ καθόλου... Δὲν περᾶζει, βγαίνω αὐθιρ. Καὶ σεῖς νὰ φύγετε οἱ δύο σας. Πηγαίνετε ὅπου θέλετε καὶ μιλήστε. Κυτταξὲ ὁμως ἂν σοῦ κά μὲι πρότασι γιὰ γάμο, μὴ τοῦ πῆς τίς βλακειές ποῦ λὲς συνήθως.

— Ἐννοια σου, ξέρω ἐγὼ τί θὰ τοῦ πῶ.

— Ὅχι, Εὐτυχία, νὰ χαρῆς! Μὴ τοῦ τὸ κόψῃς, μὴ νὸν ἀπέλπῃσις... Πές του πὸς θὰ τὸ σκεφτῆς, Κι' ἔστερα μοῦ λὲς τί σοῦ εἶπε, πὸς εἶνε τὰ πράγμα τα, καὶ ἰ βλῆ-ποῦμε.

— Καλὰ, καλὰ...

— Μὴ νὰ κάμῃς καμμιὰ γκάφφα, Εὐτυχία! Αὐτὰ δὲν εἶνε ἀστεία.

— Καλὰ, ντέ! Ἄσε νὰ δῶ πρῶτα τί θὰ μοῦ πῆ. Δὲν τὸ ξέρουμε ἀκόμα ἂν θὰ μὸς προτεῖνῃ γάμο.

(Ἄχο λουθεῖ)

Ὅστε γύρισε νὰ δῇ τὴν Εὐτυχία.